

Vem gjorde oss?

مَنْ خَلَقَنَا؟

Vid någon tidpunkt i våra liv ställer alla de stora frågorna: "Vem skapade oss" och "Varför är vi här?"

Så vem *skapade* oss? De flesta av oss har vuxit upp mer med vetenskap än religion, och med att tro mer på Big Bang och evolutionen än på Gud. Men vad är mest logiskt? Och finns det någon anledning till att vetenskapens och kreationismens teorier inte kan samexistera?

Big Bang kan förklara universums ursprung, men den förklarar inte ursprunget till det ursprungliga dammolnet. Detta dammoln (som enligt teorin drog sig samman, komprimerades och sedan exploderade) måste ha kommit någonstans ifrån. Den innehöll trots allt tillräckligt med materia för att bilda inte bara vår galax, utan de miljarder andra galaxerna i det kända universum. Så var kom *det* ifrån? Vem, eller vad, skapade det ursprungliga dammolnet?

På liknande sätt kan evolutionen förklara fossilregistret, men den räcker inte till för att förklara människans essens – själen. Vi har alla en. Vi känner dess närvaro, vi talar om dess existens och ber ibland för dess frälsning. Men bara de religiösa kan förklara var den kommer ifrån. Teorin om naturligt urval kan förklara många av de materiella aspekterna av levande ting, men den misslyckas med att förklara människans själ.

Dessutom kan ingen som studerar livets och universums komplexitet låta bli att bevittna Skaparens signatur.¹ Om människor känner igen dessa tecken är en annan sak – som det gamla ordspråket säger, förnekelse är inte bara en flod i Egypten. (Fattar du? Förnekelse, stavat "de Nile" ... floden Ni ... Åh, glöm det.) Poängen är att om vi ser en målning vet vi att det finns en målare. Om vi ser en skulptur vet vi att det finns en skulptör; en kruka, en krukmakare. Så när vi ser på skapelsen, borde vi inte veta att det finns en Skapare?

Konceptet att universum exploderade och sedan utvecklades i balanserad perfektion genom slumpmässiga händelser och naturligt urval skiljer sig inte mycket från förslaget att, genom att släppa bomber i ett skrot, förr eller senare kommer en av dem att spränga allt tillsammans till en perfekt Mercedes.

Om det är en sak vi vet med säkerhet, så är det att utan ett kontrollerande inflytande degenererar alla system till kaos. Teorierna om Big Bang och evolutionen föreslår dock raka motsatsen – att kaos främjade perfektion. Skulle det inte vara mer rimligt att dra slutsatsen att Big Bang och evolutionen var kontrollerade händelser? Kontrollerad, alltså, av Skaparen?

Beduinerna i Arabien berättar historien om en nomad som hittar ett utsökt palats vid en oas mitt i en annars karg öken. När han frågar hur den byggdes berättar ägaren att den formades av naturens krafter. Vinden formade klipporna och blåste dem till kanten av denna oas, och sedan rullade de ihop till palatsets form. Sedan blåste det sand och regn in i sprickorna för att cementera ihop dem. Därefter blåste den ihop fårullstrådar till mattor och gobelänger, löst trä till möbler, dörrar, fönsterbrädor och lister, och placerade dem i palatset på precis rätt platser. Blixtnedslag smälte sand till glasskivor och sprängde dem in i fönsterkarmarna, smälte svart sand till stål och formade det till staketet och grinden med perfekt justering och symmetri. Processen tog miljarder år och skedde bara på denna enda plats på jorden—helt av en slump.

¹ I detta syfte, och med alla författarens religiösa böjelser åt sidan, rekommenderar jag varmt att läsa *A Short History of Nearly Everything* av Bill Bryson.

När vi är klara med att himla med ögonen förstår vi poängen. Uppenbarligen byggdes palatset med avsikt, inte av en slump. Vad (eller snarare, vem) ska vi då tillskriva ursprunget till föremål med oändligt större komplexitet, såsom vårt universum och oss själva?

Ett annat argument för att avfärda kreationism fokuserar på vad människor uppfattar som skapelsens brister. Det här är "Hur kan det finnas en Gud om det och det hände?" gräl. Frågan som diskuteras kan vara allt från en naturkatastrof till fosterskador, från folkmord till mormors cancer. Det är inte poängen. Poängen är att förneka Gud baserat på vad vi uppfattar som livets orättvisor förutsätter att en gudomlig varelse inte skulle ha designat våra liv för att vara något annat än perfekt, och skulle ha etablerat rättvisa på jorden.

Hmm ... Finns det inget annat alternativ?

Vi kan lika gärna föreslå att Gud inte utformade livet på jorden som paradiset, utan snarare som ett prov, vars straff eller belöningar ska ske i nästa liv, där Gud fastställer sin yttersta rättvisa. Till stöd för detta kan vi väl fråga oss vem som lidit mest orättvisor i sina världsliga liv än Guds favoriter, det vill säga profeterna? Och vem förväntar vi oss ska inneha de högsta positionerna i paradiset, om inte de som upprätthåller sann tro i världslig motgång? Så lidande i detta världsliga liv översätts inte nödvändigtvis till Guds onåd, och ett saligt världsligt liv översätts inte nödvändigtvis till saligprisning i livet efter detta.

Jag hoppas att vi, utifrån detta resonemang, kan enas om svaret på den första "stora frågan." Vem gjorde oss? Kan vi enas om att om vi är skapelsen, så är Gud Skaparen?